

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: J. V., proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava – Moravská Ostrava a Přívoz, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 11. 2015, č. j. 22 A 91/2015 – 13,

t a k t o :

- I. Řízení **s e z a s t a v u j e .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se podanou kasační stížností domáhal zrušení usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 11. 2015, č. j. 22 A 91/2015 – 13, kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 18. 6. 2015, č. j. MSK 55714/2015. Současně s podáním kasační stížnosti požádal stěžovatel o osvobození od soudních poplatků.

Aby mohl Nejvyšší správní soud posoudit stěžovatelovu žádost o osvobození od soudních poplatků, zaslal mu potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech a vyzval ho k jeho vyplnění a vrácení Nejvyššímu správnímu soudu ve lhůtě jednoho týdne od jeho doručení. Stěžovatel však ve stanovené lhůtě vyplněný formulář nedoručil. Proto Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 25. 1. 2016, č. j. 7 As 320/2015 – 28, rozhodl o zamítnutí žádosti o osvobození od soudních poplatků. V době od doručení výzvy k vyplnění zaslaného formuláře do vydání citovaného usnesení bylo Nejvyššímu správnímu soudu pouze doručeno dne 11. 1. 2016 stěžovatelovo podání adresované Zeměměřickému a katastrálnímu inspektorátu v Opavě, v němž nebyly uvedeny žádné

skutečnosti ohledně jeho osobních, majetkových a výdělkových poměrů potřebných pro posouzení žádosti o osvobození od soudních poplatků a dne 15. 1. 2016 nahlížela do spisu T. V., jež k tomu byla zmocněna stěžovatelem.

Podle ust. § 36 odst. 3 s. ř. s. je povinností účastníka řízení, který žádá o osvobození od soudních poplatků, doložit nedostatek prostředků. Chce-li být účastník se svou žádostí o osvobození od soudních poplatků úspěšný, musí nejen tvrdit, že mu jeho majetková a finanční situace neumožňuje poplatky zaplatit, ale musí svá tvrzení také doložit (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2005, č. j. 7 Azs 343/2004 - 50, a ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Ans 2/2007 - 51).

Vzhledem k tomu, že žádost o osvobození od soudních poplatků byla zamítnuta, Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 25. 1. 2016, č. j. 7 As 320/2015 - 28 současně stěžovatele vyzval, aby zaplatil soudní poplatek za kasační stížnost ve lhůtě 7 dnů od doručení tohoto usnesení. V uvedeném usnesení byl také poučen o následcích nezaplacení soudního poplatku. Toto usnesení bylo stěžovateli doručeno dne 27. 1. 2016.

Podle ust. § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích, nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí; po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví.

Podle ust. § 47 písm. c) s. ř. s. soud řízení usnesením zastaví, stanoví-li tak tento nebo zvláštní zákon.

Stěžovatel dne 3. 2. 2016 doručil Nejvyššímu správnímu soudu podání, v němž uvedl, že písemnost adresovanou Zeměměřickému a katastrálnímu inspektorátu v Opavě mylně zaslal Nejvyššímu správnímu soudu. Místo této písemnosti chtěl doručit podání ze dne 11. 1. 2016, ve kterém jednak žádal o prodloužení lhůty pro splnění požadavků na osvobození od soudních poplatků na dva až čtyři týdny, resp. o prodloužení lhůty pro vypořádání se se zasláným formulářem o dva až čtyři týdny, a jednak v něm uváděl některé skutečnosti o svých poměrech. Vzhledem k tomu, že zmocněnkyně stěžovatele nahlížela do spisu dne 15. 1. 2016, kdy už bylo jeho součástí podání adresované Zeměměřickému a katastrálnímu inspektorátu v Opavě, měl stěžovatel dostatek času (do 25. 1. 2016) své pochybení napravit, což však neučinil. Z toho důvodu nemohl Nejvyšší správní soud reagovat na jeho žádost o prodloužení lhůty a jeho tvrzení o finančních a majetkových poměrech, když mu bylo předmětné podání doručeno až po právní moci usnesení o zamítnutí žádosti o osvobození od soudních poplatků.

Stěžovatel dále v podání doručeném Nejvyššímu správnímu soudu dne 3. 2. 2016 uvedl, že je nemocen, což dokládal potvrzením od lékaře, a žádal, aby mu byla prodloužena lhůta stanovená v usnesení ze dne 25. 1. 2016, č. j. 7 As 320/2015 - 28, než odpadnou překážky, tj. zejména jeho nepříznivý zdravotní stav. Dále požádal s poukazem na své poměry o ustanovení advokáta. Podle ust. § 40 odst. 5 in fine s. ř. s. lhůtu určenou soudem může předseda senátu prodloužit. V daném případě pro tento postup neshledal Nejvyšší správní soud důvod, jelikož stěžovatel netvrdil, že by po prodloužení lhůty soudní poplatek zaplatil.

pokračování

Dne 16. 2. 2016 bylo Nejvyššímu správnímu soudu doručeno další stěžovatelovo podání, v němž obsírně popsal těžkosti při jeho doručování a další skutečnosti, které však nemají relevanci k projednávané věci. K tomuto podání připojil vyplněné potvrzení o osobních majetkových a výdělkových poměrech včetně doplnění s podrobnými poznámkami k jednotlivým bodům formuláře. Dne 18. 2. 2016 bylo Nejvyššímu správnímu soudu doručeno další podání stěžovatele, ve kterém popsal těžkosti při doručování písemností Nejvyššímu správnímu soudu. Dne 24. 2. 2016 bylo Nejvyššímu správnímu soudu doručeno další podání stěžovatele, ve kterém žádal o prominutí lhůty k doložení potvrzení o osobních majetkových a výdělkových poměrech.

Nejvyšší správní soud se s ohledem na rekapitulovaná podání stěžovatele zabýval otázkou, zda je povinen opětovně rozhodovat o jeho žádosti o osvobození od soudních poplatků.

Podle ust. § 36 odst. 3 s. ř. s. účastník, který doloží, že nemá dostatečné prostředky, může být na vlastní žádost usnesením předsedy senátu zčásti osvobozen od soudních poplatků. Přiznat účastníkovi osvobození od soudních poplatků zcela lze pouze výjimečně, jsou-li pro to zvlášť závažné důvody, a toto rozhodnutí musí být odůvodněno. Dospěje-li však soud k závěru, že návrh zjevně nemůže být úspěšný, takovou žádost zamítne.

Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 10. 9. 2008, č. j. 9 As 97/2007 - 32, uvedl, že pojem zjevná úspěšnost, resp. neúspěšnost, návrhu ve smyslu ust. § 36 odst. 3 s. ř. s. „je třeba interpretovat za použití gramatického a logického výkladu a s přihlédnutím k aktuální judikatuře. Uvedenému pojmu lze proto podřadit takové návrhy, jejichž neúspěšnost je bez jakýchkoliv pochybností a dokazování zcela jednoznačná, nesporná a okamžitě zjiřitelná. Takovým ‚zjevně neúspěšným návrhem‘ může být např. opožděně podaná žaloba, opožděně podaná kasační stížnost, návrh na prominutí zmeškání zákonné lhůty, kterou nelze promítnout, návrh, který je výslovně (bez meritorního posouzení povahy žalobou napadeného úkonu) vyloučen z meritorního přezkoumání, jako je např. kasační stížnost proti usnesení o přerušování řízení. Naproti tomu o ‚zjevně neúspěšný návrh‘ nejde tehdy, je-li ‚zjevnost‘ závislá na předběžném zkoumání a posouzení povahy návrhu (srv. rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2007, č. j. 7 Afs 102/2007 - 72).“

Institut zjevně neúspěšného návrhu brání tomu, aby stát vynakládal finanční prostředky na řízení, která nemohou být již na první pohled úspěšná, resp. tomu, aby stát nesl náklady na zastoupení žadatele ve věci, u níž je nepochybné, že žadatel (navrhovatel) nemůže se svým návrhem uspět (§ 35 odst. 8 věty první za středníkem s. ř. s.). Nejvyšší správní soud následně rozšířil výklad tohoto pojmu i na zjevně neúspěšné kasační stížnosti, (srv. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2012, č. j. 8 As 75/2012 - 25, a ze dne 9. 9. 2015, č. j. 7 Afs 192/2015 - 28).

Tak je tomu i v případě kasační stížnosti stěžovatele, který brojí proti usnesení krajského soudu o odmítnutí žaloby pro její opožděnost. Podle obsahu správního spisu, který byl Nejvyššímu správnímu soudu předložen dne 2. 3. 2016, bylo napadené správní rozhodnutí ze dne 18. 6. 2015, č. j. MSK 55714/2015, doručeno stěžovateli dne 2. 7. 2015, což potvrdil svým podpisem na doručence. Tuto skutečnost stěžovatel nerozporoval, pouze namítal, že podle ust. § 19 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů byl

povinen mu rozhodnutí doručovat správní orgán, nikoliv Česká pošta a. s. Posledním dnem lhůty podle ust. § 72 odst. 1 s. ř. s. k podání žaloby byla středa 2. 9. 2015. Stěžovatel však podal žalobu až dne 17. 9. 2015. S ohledem na uvedené skutečnosti byla žaloba podána opožděně, což má za následek zjevnou neúspěšnost kasační stížnost ve smyslu ust. § 36 odst. 3 s. ř. s.

S ohledem na shora uvedené Nejvyšší správní soud konstatuje, že v případě stěžovatele nebyly splněny předpoklady ani pro jeho osvobození od soudních poplatků, ani pro ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti.

Stěžovatel byl řádně vyzván k zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost ve lhůtě 7 dnů od doručení usnesení ze dne 25. 1. 2016, č. j. 7 As 320/2015 - 28. Jelikož soudní poplatek za kasační stížnost ve stanovené lhůtě, tj. do 3. 2. 2016, nezaplatil, a neučinil tak ani ke dnešnímu dni, Nejvyšší správní soud podle ust. § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích ve spojení s § 47 písm. c) s. ř. s. rozhodl o zastavení řízení.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ust. § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. března 2016

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu